

ŞEYTAN ÜÇGENİNDE DEMOKRASİ OYUNU

Prof. Dr. D.Ali Ercan

Demokrasi kelimesi eski Grekçede “halk” anlamına gelen **Demos** ve güç, kuvvet, iktidar anlamına gelen **Kratos** kelimelerinden türetilmiştir. Halkın halk tarafından yönetimi anlamına gelir. **M. Kemal Atatürk** buna kısaca “**halkçılık**” demişti. Demokrasinin temel evrensel karakteristikleri **eşitlik** ve **özgürlüktür**. **Seçim** Demokrasinin vazgeçilmez koşuludur. Eşitlik ilkesi gereğince seçimlerde her yurttaşın eşit ağırlıklı bir oyu vardır. Sorgulamak gerekir; Ülkemizdeki demokrasi uygulamasında gerçekten öyle mi?

Dikkatinizi çekmek istediğim ikinci nokta 2002 yılındaki genel seçimdir. Tümüyle rastlantılar zinciri ile oluşamayacak ölçüde olasılık dışı görünen, çok derin bir toplum mühendisliği planlaması olduğunu düşündüğüm bu seçimde, Türkiye uzun yıllar geçse de etkilerini üzerinden kolay kolay atamayacağı siyasal bir şok yaşamıştır. YSK rakamlarıyla 41,4 milyon seçmenin % 21’inin katılmadığı bu seçimde, oyların büyük bir bölümü %10 barajına takılmış ve sonuçta **seçmen kitesinin % 60 kadarının oyları Meclis’e yansımamıştır**. Bu nasıl oldu, ona bakalım;

AKP’nin oyları tüm seçmen oylarının yalnızca % 27’si kadardı... (AKP kökeni Refah son seçimlerde ortalama % 18 dolayında oy alıyordu. Seçime katılmayan seçmenler içinde AKP seçmeni yok denecek ölçüde azdır). Ancak seçmenlerin %21 kadarı, yani yaklaşık AKP seçmeni kadar büyük bir seçmen kitlesi yaz tatil dönemi olmadığı halde seçime katılmadı. Normal koşullarda seçmenlerin %15 kadarının seçimlere katılmayışı makul sayılabilir. Dolayısıyla **seçmenlerin en az 2 milyon seçmeni seçimlerden uzak tutacak psikolojik etkinlik sağlanabilmişti**. Üstelik bu seçimde **ilk kez % 4 oranında geçersiz oy** belirlendi; oysa bu seçime kadar ve bundan sonraki seçimlerde geçersiz oy oranı %2 dolayında kalmıştır. Böylece, AKP’nin %27’lik oyu katılımın %79 olduğu seçimde $27/79 = \%34$ değerine ulaşmış oldu. Ancak Meclis’te %34 ün karşılığına gelen $0,34 \times 550 = 187$ sandalyeden çok daha fazlasını elde etti. Çünkü Başta DYP olmak üzere **16 Parti %10 barajı altında kalmış** ve dolayısıyla katılım içerisindeki oylar %45 eksilmiştir.

Bu seçimde dikkati çeken en ilginç olay bir evvelki seçimde %22,2 oy alan DSP’nin bu seçimde %1,2 ile 20 puan birden kaybetmesi, adeta yok oluşuydu. APO’nun yakalanışında halkın sempatisini kazanan Ecevit, Merwe olayındaki taktik açıdan yanlış tutumunun bedelini ağır ödemek durumunda kaldı. (açıklanacak) **CHP+DSP 1999 da toplam %31 oy almışlardı; 2002’de toplamda 10 puan yitirerek, ancak %21 alabildiler**. 1999’da her iki Partiye oy veren seçmenlerin olasılıkla üçte biri bu kez seçime katılmadılar ve dolaylı olarak AKP’yi desteklemiş oldular. Sonuçta, AKP’nin %34’lük geçerli oy oranı kalan %55 içinde $34/55 = \%63$ ’üne karşılık geldi; ancak yine de Meclisteki sandalyelerin %63’ünü değil, %66,4’ünü, yani 365 milletvekilliği kazanmış oldu. **Özetle %27, “milli irade” iddiasıyla %100’ü 5 yıl boyunca yönetti**.

AKP bir yandan demokratik görevini ihmal eden seçmenlerin seçime katılmayışları, öbür yandan seçim yasasının çarpık mantığından kaynaklanan adaletsizlikle **Meclisteki sandalyelerin (nerdeyse) 3’te 2’sine sahip oldu**; yani Anayasayı değiştirmek için gerekli mutlak çoğunluk 367 sayısına 2 eksik kaldı. Oysa seçim barajı %5 olsaydı, “her il ‘ e otomatik +1 milletvekili” kuralı olmasaydı ve “d’Hondt sayım sistemi” yerine “oransal temsil” usulü uygulansaydı AKP ancak 225 milletvekili çıkarabilecekti. **AKP’nin hak ettiğinden 140 milletvekili fazladan çıkarmasının gerçek nedeni halk tarafından anlaşılmadı** ve (haklı veya haksız) oyların çalındığı, sahtecilik yapıldığı yönünde “şaibe” söylentileri yayılmaya başladı...

Haritada 2002 seçim sonucunun ilçeler bazında ağırlıklı Parti oylarının dağılımı gösteriliyor. Trakya'da ve Ege-Akdeniz kıyı şeridinde CHP'nin Güney-Doğu Anadolu'da DEHAP'ın ve geri kalan yerlerde AKP'nin kazandığını görüyoruz. Orta Anadolu'da DEHAP'ın kazandığı tek ilçe Cihanbeyli

Son 12 yılda yapılan **seçimlere katılım oranı ortalama % 78** olmuştur. 2011 yılında yapılan seçimde rekor katılım oranı %83 belirgin bir şekilde bu ortalamanın üzerindedir; bu fark yaklaşık 3 milyon ek seçmen demektir. 2007 ve 2009 seçimlerinde katılımın yüksek görünmesinin nedeni YSK tarafından Seçmen sayısının olduğundan 5 milyon düşük gösterilmesidir. Anayasa Referandumunda ise Anayasa değişikliğine %58 evet oyu çıkmıştır; ancak katılımın %74 oluşu göz önüne alınırsa, **Mevcut Anayasa, halkın yalnızca %43'ünün "Evet" dediği bir Anayasadır.**

Düşük eğitilmiş ve düşük gelirli toplumlarda Demokrasinin tüm kurum ve kurallarıyla ve düzgün bir şekilde işleyemeyeceğini ifade ederler sosyal bilimciler ve tüm kural ve kurumlarıyla demokratik işleyiş test eden 10 kadar belirteç sayarlar. Ben bu belirteçlerden en önemli olan dördünü, Gelir, Sosyal adalet, Eğitim ve katılımı içeren "**Demokrasi Faktörü'nün (F)** bir fonksiyonu olarak "**Demokrasi katsayısı (D)**" tanımlamak istiyorum. Demokrasi Faktörü büyüdükçe, Toplumun demokratik olgunluk düzeyini gösteren ve **$D=1-\exp(-F/4)$** şeklinde üssel olarak artan Demokrasi katsayısı da doğal olarak yükselecektir. Türkiye'de kişi başına ortalama gelir Dünya ortalamasının yaklaşık 0,9'u kadarıdır (~ 9 bin dolar). Toplumda gelir dağılımı adaletini gösteren Gini-katsayısı 0,40 tır (Ki gelişmiş, Uygur Ülkelerde bu katsayının 0,25-0,35 arasında olduğunu biliyoruz.). Türkiye'de Seçmenlerin ortalama eğitim düzeyleri 6,3 yıl ve seçimlere katılım oranı ortalama %78'dir. Bu değerlerle **Türkiye'nin Demokrasi katsayısını 0,60** olarak buluyoruz; bir başka anlatım ile "Türkiye'nin demokrasi notu 100 üzerinden 60'tır" diyebiliriz. 1. sıradaki İsveç'in Demokrasi katsayısının 0,99 olduğu, İsveç'le Türkiye arasında 40 dolayında Ülkenin bulunduğu göz önüne alındığında Demokrasimizin henüz "ileri Demokrasi" olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Şimdi gelelim Seçmen sayısının belirlenmesine... Bunun için Nüfus ve Yaş Dağılımı, Ortalama Yaşam süresi gibi demografik parametrelerin bilinmesi gerekir. Türkiye'nin Nüfusu, ilk kez 1927'de yapılan ve her 5 yılda bir yinelenen Genel Nüfus sayımları ile belirleniyordu. **2000 yılından sonra bu güvenilir yöntem terk edilerek Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi temelinde nüfus kestirimleri yapılmaya başlandı.** 1960'ta yaklaşık 28 milyon olan Nüfus, 2000 yılında 68 milyona erişmişti. Bir başka anlatım ile nüfusumuz 40 yılda 40 milyon, yani yılda ortalama 1 milyon artmıştı. Nüfus gelişim analizlerinden elde edilen sonuçlara göre, 2007'de 75,4 milyon olması beklenen nüfus TÜİK tarafından 70,6 milyon olarak bildirildi ve izleyen yıllarda da, eskiden olduğu gibi, yılda ~1 milyon artırılarak 2012 sonunda 75,6 milyon rakamına gelindi; Oysa 2013 yılı nüfusumuzun, 13 yılda en az 13 milyon artmış olarak 2013 yılında 81 milyonu aşmış olması beklenirdi.

Avrupa ve Amerika'daki kimi resmi kurumlar da bu yönde tahminlerde bulunmuştur yaklaşık 5 milyon Yurttaşın kayıt dışına alınmış görüntüsü veren problematik bir durumla karşı karşıyayız. TUIK nüfusa kayıtlı, yani vatandaşlık numarası olan toplam 81 milyon kadar Türk vatandaşının bulunduğunu ve bunların 5 milyon kadarının yurt dışında yaşadığını, dolayısıyla Türkiye nüfusunun 76 milyondan daha fazla olamayacağını söylüyor. Ve 2007'den geriye doğru 1980'lere dek eski verilerin düzeltilmesi gerektiğini bildiriliyor.

Yıllık Nüfus artış hızını kadın başına çocuk sayısı ve toplumdaki ortalama yaşam süresi belirler. Kadın başına çocuk sayısı 2 olduğunda nüfus artış hızı sıfır olacak ve Nüfus sabit kalacak demektir. 2'den büyük olduğunda Nüfus artacak, 2 den küçük olduğunda azalacaktır. Ancak kadınların ve erkeklerin toplam nüfus içindeki sayısal oranı ve ortalama yaşam süreleri aynı olmadığından bu eşitlikte 2 yerine yaklaşık 2,05 alınır. Türkiye'de kadın/erkek nüfus oranı $f_e/f_k=0,505/0,495$ tir.. **(Yani her 51 erkeğe karşı 50 kadın var)**. Ortalama yaşam süreleri de 2013 yılında kadınlar için $y_k=66,3$ yıl erkekler için $y_e=65,8$ yıldır; bu verilerle 2 yerine 2,03 rakamı elde ediliyor.

Sonuçta Türkiye'nin şu andaki nüfus artış hızının binde 12 olduğunu ve nüfusumuzun her gün en az 2500 kişi arttığını söyleyebiliriz.

2000 yılı öncesi yapılan sayımlardan yıllık nüfus artış hızını da belirlemek mümkündür. Buna göre 1950'lerde **binde 30** düzeyine kadar yükselmiş olan nüfus artış hızı 1960 sonrası inişe geçmiştir. 2000 de binde 16,5 olmuştur. Bu iniş eğiliminin (trendinin) sürerek 2050'lerde binde 5 düzeyinin altına ineceği kestiriliyor. 2000-2014 arasındaki yıllık nüfus artış hızları çarpımından 2014 yılı nüfusumuzun 2000 yılı önceki nüfus verileri temelinde, 2000 yılına göre % 21 dolayında arttığını, dolayısıyla 82 milyon dolayında olacağını kestirebiliriz. Zaten düz hesapla da yani 13 yılda 13 milyon artışla 68 milyondan 81 milyon üzerine çıkılacağını öngörmek de çok yanlış bir kestirim olmazdı.

Bu arada Türkiye'deki nüfus artışının gidişatını kıyaslamak için **Dünya Nüfus artış hızına** bakalım. Dünyada "Elektronik Çağ" diye adlandırılan bu dönemde, 1950-2000 arası nüfus patlamasının yaşandığı dönem oldu. Dünya tarihinde insanlığın nüfus artış hızı hiçbir dönemde bu denli yüksek olmamıştı. *(Grafikte 1960 yılında ilk kez piyasaya sürülen doğum kontrol haplarının ani etkisi de görülüyor.)*

Bu dönemde Nüfus artış hızı Dünya ortalaması binde 22'leri gördü. Türkiye'de ise belirgin bir şekilde daha yüksek bir artış hızı gözlemlendi. Özellikle **Güney Doğu Anadolu'da belli bir halk kesimi siyasal amaçlı güdülenmiş yerel nüfus politikasının etkisiyle binde 30 dolayındaki artış hızını sürdürdü.**

Seçmen sayısını hesaplayabilmek için yalnızca nüfusu bilmek yetmez. Aynı nüfusta olan iki Ülkenin seçmen sayısı ortalama yaşam sürelerine göre farklı olabilir. Öncelikle yaş dağılım fonksiyonunun bilinmesi gerekir. Normal olarak **yaş dağılım fonksiyonu 5 veya 6 parametreyle gösterilebilen bir polinom şeklindedir.** Burada gösterildiği gibi ortalama yaş ve ortalama yaşam süresi matematik yöntemlerle belirlenebilir. Örneğin 1990 yılında Türkiye'de ortalama yaşam süresi 51,4 yıl ve ortalama yaş ise 26,4 olarak hesaplanmıştır. 1990'da Seçmen sayısının tüm nüfusa oranı % 57'dir. İlerleyen yıllarda örneğin 2023'te bu oran % 72 olacaktır.

Nüfus dağılımını basit bir modelle (yamuk+üçgen) gösterirsek, ortalama yaş ve ortalama yaşam süreleri de basit formüllerle ifade edilebilir:

Ortalama yaşam süresi $X \approx [(y+h)a+hb]/2y$ ve

Ortalama Yaş $x \approx \{ (2h+y)a^2 + h(b^2+3ab) \} / 3[(h+y)a+hb]$ dir.

Özel hal; $y=h$ olduğunda;

Ortalama yaşam süresi $X=a+b/2$ ve

Ortalama yaş $x=(3a^2+b^2+3a.b)/(6a + 3b)$ eşitlikleriyle verilebilir.

Örneğin TUIK tarafından yayınlanan **2012 yaş dağılımından** Ortalama yaşam süresi 66 yıl, ortalama yaş 34 olarak hesaplanmaktadır. 18 yaş ve üzeri **Seçmen sayısının tüm nüfusa oranı da % 70'tir.** (Nüfusun % 30 u 18 yaş altı gençlik) 2000 yılı öncesi yapılan sayımlardan yıllık nüfus artış hızını da belirlemek mümkündür. Buna göre 1970 e kadar % 25'lere kadar yükselen nüfus artış hızı 1970 sonrası inişe geçmiş ve 2000'de % 1,65 değerine inmiştir. Bu eğilim sürerek nüfus artış hızımızın 2050'lerde binde 5 düzeyinin altına ineceği Nüfus artışının sınırlanacağı, nüfusun sabit kalacağı, hatta inişe geçeceği kestiriliyor. **Ortalama yaşam süresi 2014'te 67 yıl olacak.**

Eğer ortalama yaşam süresinin gidişatı güvenilir bir doğrulukla biliniyorsa ileriye doğru yaşam beklentisi de hesaplanabilir; Bu grafikte gösterildiği gibi (t) zamanındaki ortalama yaşam süresi ω ve 45 derecelik eğimle geçen doğrunun eğriyi kestiği nokta β ise o yıl doğanlar için beklenen ortalama ömür demektir.

Türkiye'nin Nüfus gelişimine bakacak olursak;

DİE tarafından yayınlanan 1960-2000 yılları arasındaki lojistik bir eğri (S-Curve) bize 2013 için 81 milyon değerini veriyor. TÜİK tarafından verilen "düzeltmiş" değerler ise 1980'den başlayarak farklılık gösteriyor. Örneğin 2014 yılı nüfusu eski DİE değerleri temelinde hesaplandığında 82 milyon, yeni TÜİK verilerine göre 77 milyondur. Arada 5 milyonluk fark var. **Seçmen sayısında da ~ 4 milyon fark** demektir. Bu farkın geriye doğru eritilerek düzeltilmesi gerektiğini savunuyor şimdiki TÜİK yetkilileri.

18 yaş üzeri Seçmen sayısının Nüfusa oranı ($S_{\%}$) Ortalama yaşam süresinin bir fonksiyonu olarak belirlenebilir. Ortalama yaşam süresinin ~68 yıl olması beklenen 2015'te, **~55 milyon** olur. (Eski DİE verilerine göre hesapladığımızda ~59 milyon buluyoruz) Özetle şunu söyleyebiliriz. **Ortalama yaşam süresini veya Yaş dağılımını biliyorsak Seçmen/Nüfus orantısını bulabiliriz. Nüfus da biliniyorsa, buradan seçmen sayısını hesaplamak kolaydır.**

2007 yılında YSK seçmen sayısını 42,8 milyon olarak ilan etti ve sonuçları bu seçmen sayısı üzerinden verdi. Oysa TÜİK'in verilerinden gördüğümüz kadarıyla seçmen sayısı en az 48,2 milyondur. 2002-7 arasında ~7 milyonluk bir fark olması gerekirken YSK 1,4 milyonluk bir artış yaptı; **5,4 milyon seçmen kayıtlardan silinmiş**, adeta buharlaşmıştı. 2011 seçiminde ise ~10 milyonluk bir artışla seçmen sayısı 52,5 milyon olarak verildi. Bu kez de 5,9 milyon seçmenin kayıtlara (seçmen kütüklerine) girdiği anlaşıldı (500 bin fazlalık?!) Sonuçta bir düzeltmeden söz edilse de kafa karıştırıcı bu işlemler birtakım manüplasyon söylentilerine yol açtı.

Değerli arkadaşlar;

Buraya dek ağırlıklı olarak demografik durumdan, Nüfus ve Seçmen sayısındaki tutarsızlıklardan söz ettik. **TÜİK ve YSK gibi önemli kurumların verdikleri rakamların güvenilirliği maalesef tartışmalı hale gelmiştir.** Zaten kör-topal yürüyen bir Demokrasi uygulamasının Devlet kurumlarının ciddiyetle bağdaşmayan verileri nedeniyle gölgelenmesi yanında özgür seçmen iradesinin gerçekleşmesini engelleyen 12 Eylül ürünü çarpık mantıklı seçim yasasından kaynaklanan adaletsizliği yaratan kısıtları **"şeytan üçgeni"** olarak betimlemek istedim.

Eşit ve özgür olarak kullandığımız sandığımız oylarımız üç yönden kısıt altına sokulmuştur.

1- %10 Ülke Barajı,

2-Her ile nüfustan bağımsız, otomatik +1 milletvekili tahsis,

3-Oyların sayımında d'Hondt Yöntemi

Bunları kısaca gözden geçirelim;

Avrupa Ülkelerinde % 10 baraj uygulayan bir Ülke yok. Nüfusu 140 milyon olan Rusya'da bile Ülke barajı %7 olarak belirlenmiş. **Nüfusu yaklaşık Türkiye Nüfusu kadar olan Almanya'da Baraj %5'tir.** Ülkelerin nüfusları küçüldükçe baraj oranının da küçüldüğünü görüyoruz. Nüfusu 10 milyon altındaki Ülkelerde baraj hemen tümüyle kaldırılmış durumdadır. Komşumuz Yunanistan'da %3 **Demokrasi örneği diyebileceğimiz İsveç'te %4 uygulanmaktadır.** Herhalde Türkiye için en uygunu % 5'tir.

Oylarımızın eşit temsili önündeki bir başka engel Milletvekili kontenjanının belirlenmesinde başvurulan **"basamak sisteminin"** doğurduğu adaletsizliktir. (Bu tabloda 2, 3, 4, 5, ve 6 milletvekili kontenjan sınırlarındaki İl'ler ve nüfusları gösteriliyor. Seçmen sayısı nüfusa orantılı) Örn. Elazığ 563 binlik nüfusu ile 4 MV basamağına alınmış. Aynı basamağın en altındaki Muş'tan tam 150 bin fazla nüfusu olmasına karşın her iki ilden de 4 er Milletvekili seçiliyor. Bir başka anlatım ile Elazığ'ın 150 binlik fazlası (~100 bin seçmen fazlası) hiçbir fark getirmiyor. Öte yandan nüfusu Elazığ'dan yalnızca 10 bin fazla olan Kütahya 5 milletvekili çıkarıyor. Bu adaletsizlik bir milletvekili için gerekli oy sayısı aralığında İl'lerin nüfuslarına göre basamaklara ayrılması ve böylece her İl'in milletvekili kontenjanını belirlemek usulünden kaynaklanıyor. Basamak sınırları arasında kalan fazlalık oylar sandıklara atılmış olsa da aslında ilin temsili açısından etkin bir değer taşıyor. **Türkiye genelinde "basamak kurbanı" diyebileceğimiz oy sayısı yaklaşık 3,5 milyondur.**

Basamak sorunundan daha büyük haksızlık kaynağı ise her İl'e otomatik +1 Milletvekili tahsisidir. Aslına bakılırsa **İl'lere nüfuslarına ve seçimdeki katılım oranlarına bakılmaksızın peşinen 1 Milletvekili tahsis edilişi "İl" leri "Eyalet" olarak görmek mantığından başka bir şey değil.** +1 Milletvekili Kontenjan uygulamasından en büyük haksızlığa uğrayanlar 3 büyük kentte İstanbul, Ankara ve İzmir'de oturan yurttaşlarımızdır.

Bunu Ankara örneğinde açıklamak istiyorum; 81 vilayetin her birine peşinen 1 kontenjan milletvekili verildikten sonra geri kalan $550-81=469$ milletvekili nüfusa orantılı dağıtılıyor. Nüfusu 5 milyon olan Ankara'ya $5/75 \times 469 = 31$ Milletvekili düşüyor. Sonuçta Ankara 32 Milletvekili alırken, Nüfusları toplamı 5 milyon olan 24 küçük İl $31+24=55$ Milletvekili çıkarıyor. Bu durumda Ankara'daki Seçmenlerin $23/55$ (%42) kadarının Oyları **(yaklaşık 1,4 milyon oy)** "sandıkta olup boşa giden" oylardır. Böylece **Ankara, İstanbul ve İzmir'de toplam 5,5 milyon Oy "+1 Vilayet Kontenjanı" düzenlemesinin kurbanı oluyor!** Basamaklardan yitirilen oylarla birlikte yaklaşık 9 milyon oy, ki **Tüm seçmenlerin 6'da 1'i demektir, "Eşitsizlik Kurbanı" oylardır.**

Ankara'da katılımın %80 Muş'ta %60 olduğunu düşünelim. Bu durumda Ankara'da 1 milletvekili 87500 oyla seçilirken, Muş'ta bu sayının yarısıyla, 43750 seçmenin oyu ile 1 Milletvekili seçilmiş olacak. Bir başka ifade ile Ankara'da ki bir seçmen Muş'taki bir seçmenin TBMM'de temsil gücü bakımından yarı değerinde olacaktır. Peki nerede kaldı Demokrasinin **eşitlik** ilkesi?? Şeytan üçgeni dediğim kısıtların sonuncusu d'Hondt sayım yöntemidir.

Bir seçimde Partilerin milletvekili sayısını belirleyen bir Yöntem. Oy sayısı bakımından 1. sıradaki partiyi diğerlerine göre avantajlı konuma taşıyan ve "Temsilde adalet" ten çok, "Yönetimde istikrar" İlkesini ön planda tutan bu sistem bugün 27 Ülkede uygulanmaktadır. Ancak geçen yüzyıl Belçikalı matematikçi ve hukukçu **Victor d'Hondt (1841-1901)** tarafından önerilen

bu sistem ayrıca Ülke barajı ve her ile +1 Milletvekili kısıtlarını öngörmemişti. d'Hondt sayım tekniği ile değerlendirmede alınan oylar 1,2,3,... ile bölündükten sonra bölümler içerisinde en büyük sayıdan küçüğe doğru o bölgeden çıkacak MV sayısına dek işaretleniyor; böylece Partilerin çıkaracakları MV sayıları belli oluyor; örnek %40 oy alan A Partisi sonuçta Milletvekillerin yarısını çıkarıyor, yani %25 "bonus" kazanmış oluyor birinci konumdaki parti. **Ülke genelinde ortalama %15'tir.. 1. konumdaki Partinin kazanç faktörü.**

İşte bu şeytan üçgeni dediğim kısıtlar arasında geçen 2011 seçim sonuçları tabloda gösteriliyor. Katılımın %84 gibi rekor düzeyde olduğu bu seçimde Ülke genelinde oyları %41,3 olan AKP, geçerli oyların %50 sini almış oldu ve Meclisteki sandalyelerin %60'ına sahip oldu. Kazanç faktörü %20 !

2011 seçiminde Partilerin kazandıkları seçim bölgelerini ilçeler ölçeğinde düzenlediğimizde AKP'nin hemen bütün Türkiye'yi kapsadığını görüyoruz. Ülkedeki yaklaşık bin kadar ilçenin Güneydoğuda bulunan 50'sinde BDP, Trakya ve Ege kıyılarındaki 100 dolayında ilçede de CHP kazanmış; geri kalan bölgelerde AKP kazanmış durumdadır.

2015 seçiminde ne olur, şimdiden kesin bir şey söylemek zor. Kestirimim katılımın %80 düzeyinde olacağıdır. BDP yine % 5 dolayında 30 bağımsız Milletvekili kazanabilir. AKP'nin %40 sınırı altına ineceğini, CHP'nin %30 çizgisini aşacağını kestiriyorum. MHP %15'i aşarsa ve 2 parti aralarında anlaşabilirlerse, **Ulusal** çizgide kurulacak CHP + MHP koalisyonu ile AKP iktidarına son verilebilir. Bu seçimde Kilit konumdaki Parti MHP'dir. Çünkü **İslami** çizgide kurulacak bir AKP + MHP koalisyonu da olanaklı.

TEŞEKKÜR EDERİM.

Adil bir Seçim Sistemi için Öneri..

ULUSAL ARTIKLI (MİLLİ BAKİYELİ) ORANSAL TEMSİL SİSTEMİ

- **Seçim barajı % 5'e** indirilir.
- Her ile otomatik +1 Milletvekili Kuralı kaldırılır.
- Milletvekili gelirin kişi başına ulusal gelire eşitlenmesi, Partilere devlet yardımının kaldırılması ve Milletvekili dokunulmazlığının sınırlandırılması koşuluyla!
Milletvekili sayısı M= 800'e çıkartılır.
- İllerin Milletvekili aday sayısı Türkiye genelindeki seçmen sayısına orantılı olarak (kesirler üst tam sayıya eşit sayıda) geçici olarak belirlenir. (İli temsil edecek gerçek MV sayısı, katılım durumuna göre, Seçim sonuçları alındığında belli olacaktır. Katılım oranına göre ± 1 farklı olabilir.)
- Toplam geçerli oyların % 5'inden çoğunu alan Partilerin aldıkları oylar ile Bağımsız adayları aldıkları geçerli oyların toplamından (S), Bir (bağımsız) adayın milletvekili seçilebilmesi için gerekli en az oy belirlenir: **$B=1+ S/(M+1)$**
- Bağımsızlar belirlendikten sonra, kalan milletvekillikleri için %5 barajı aşan partilerin aldıkları geçerli oy oranına karşılık gelen Milletvekili sayıları belirlenir.
- Baraj üzerindeki partilerin aldıkları toplam geçerli oy sayısının, bağımsızlar dışındaki Milletvekili sayısına bölümü ile bir (parti) **Milletvekilliği için gerekli oy sayısı (P)** bulunur. Bölgelerde Partilerin aldıkları geçerli oylar P ile bölünerek Partilerin "tam sayılı" bölge milletvekilleri kesinleşir.
- Arta kalan kesirlerden Partilerin "kontenjan" milletvekilleri belirlenir.